

WSOY

ONNETTOMAN
LOPUN
BALLADI

STEPHANIE GARBER

SUOMENTANUT KAISA KATTELUS

STEPHANIE GARBERILTA
AIEMMIN ILMESTYNYT:

Caraval

Valenda

Finale

Olipa kerran särkynyt sydän

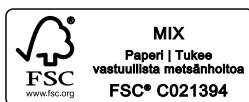
ONNETTOMAN
LOPUN
BALLADI

STEPHANIE
GARBER

SUOMENTANUT KAISA KATTELUS

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
THE BALLAD OF NEVER AFTER

Copyright © 2022 by Stephanie Garber. All rights reserved.
Suomenkielinen laitos © Kaisa Kattelus ja WSOY 2023
Werner Söderström Osakeyhtiö

Karttakuva: Virginia Allyn

ISBN 978-951-0-48428-9

Painettu EU:ssa

*Jokaiselle, joka on joskus pelännyt,
ettei todellista rakkautta löydykään*

ULJASVALTAAN

ILOMETSÄ

Ilometsän kylä

Ilometsän salo

Ilometsän kartano

UNOHTUMATON MATKA

H A I

Matkalaisten ja
seikkailijoiden
majatalo

NOTKO

Teuraskorven
linna

SÄHKÖN
TEURASKORVEN
LINNAN KÄSITTELY
TUNNUSKIRJE
TUNNUSKIRJE
TUNNUSKIRJE
TUNNUSKIRJE

K I
MANTAVAN POHJOLAN

Varoituksen sana

Rakas Evangeline,

*näet hänet kyllä vielä, ja kun niin käy, pidä pääsi kylmänä.
Älä mene hänen hurmaavien hymykuoppiensa tai epätodellisten
sinisilmiensä ansaan, älä välitä siitä että mahassasi muljahtaa,
kun hän sanoo sinua Pikkuketuksi – se ei ole hellittelynimi
vaan silkkaa juonittelua.*

*Jacksin sydän sykkii mutta ei tunne. Jos sinun tekee mieli
luottaa häneen jälleen, muista, mitä kaikkea hän on tehnyt.*

*Muista, että juuri hän myrkytti Apollon, jotta voisi lavas-
taa sinut murhaajaksi ja saattaa siten toteen vanhan ennustuk-
sen, joka muuttaa sinut Uljastokaaren avaimeksi. Uljastokaaren
avaaminen on hänen ainoa tavoitteensa ja toiveensa. Luulta-
vasti hän on tulevaisuudessa sinulle ystävällinen, yrittää saada
sinut avaamaan kaaren. Älä tee sitä.*

Muista mitä hän sanoi sinulle silloin vaunuissa: että hän on Kohtalo ja että sinä olet hänelle pelkkä työkalu. Älä unohda, mikä Jacks on, äläkä koskaan erehdy säälimään häntä.

Jos sinun johonkuhun täytyy luottaa, luota Apolloon, kun hän herää. Hän kyllä herää. Keksit keinon, jolla hänet parannetaan, ja kun se on tehty, te kaksi löydätte vielä onnellisen loppunne ja Jacks saa ansionsa mukaan.

Onnea matkaan!

Evangeline

Hän pani pisteen itselleen osoitettuun kirjeeseensä ja veti syvään henkeä. Sitten hän sinetöi viestin paksulla kultaisella vahalla ja kirjoitti päälle sanat: *Jos satut unohtamaan, mitä Herttaprinssi on tehnyt ja alat taas luottaa häneen.*

Oli kulunut vain päivä siitä, kun hän oli saanut selville Jacksin viimeisimmän petoksen: Jacks oli myrkyttänyt hänen tuoreen aviomiehensä Apollon heidän hääpäivänsä iltana. Juuri nyt Evangelinesta tuntui mahdottomalta uskoa, että hän luottaisi Jacksiin enää ikinä, niin syvästi Herttaprinssin vilpillisyys oli häntä haavoittanut. Hän kuitenkin tiesi, että hänen sydämensä oli aina valmis toivomaan parasta. Hän uskoi ihmisten kykyyn muuttua; hän uskoi että jokaisen elämä on tarina, jonka loppua ei ole vielä kirjoitettu, ja että tulevaisuus pitää sisällään loputtomasti mahdollisuuksia.

Mutta Jacksin suhteen hän ei saisi elätellä toivoa, eikä hän saisi antaa anteeksi sitä, mitä Jacks oli tehnyt hänelle ja Apollolle.

Hän ei myöskään saisi antaa Jacksin avata Uljastokaarta.

Uljaat, Mahtavan Pohjolan ensimmäinen kuningassuku, olivat rakentaneet kaaren sisäänkäynniksi paikkaan nimeltä Uljasto.

Kukaan ei tiennyt, mitä siellä piili, sillä Pohjolan tarinoiden ylle oli langetettu tarinakirous, eikä niihin voinut täysin uskoa. Jotkut tarinat leimahtivat liekkiin, jos niitä yritti kirjoittaa muistiin, toiset eivät ikinä päässeet pois Pohjolasta, ja monet muuttuivat jokaisen kertomisen myötä, kävivät kerta kerralta epäluotettavammiksi.

Uljastosta oli olemassa kaksi keskenään ristiriitaista tarinaa. Toisen mukaan Uljasto oli aarrearkku, johon oli talletettu Uljaiden mahtavimmat taikavoimat. Toinen taas kertoi, että Uljasto oli lumottu vankila, johon oli teljetty kaikenlaisia taikaolentoja, muun muassa jokin kammutus, jonka Uljaat olivat luoneet.

Evangeline ei tiennyt, kumpaan kertomukseen pitäisi uskoa, mutta hänellä ei ollut aikomustakaan luovuttaa sen paremmin taikavoimia kuin taikahirviöitäkään Jacksin kylmiin käsiin.

Herttaprinssi oli muutenkin ihan tarpeeksi vaarallinen. Ja Evangeline oli raivoissaan hänelle. Eilen, tajuttuaan että juuri Jacks oli todennäköisesti myrkyttänyt Apollon, hän oli lausunut mielessään neljä sanaa: *Tiedän mitä olet tehnyt.*

Sen jälkeen vartijat olivat karkottaneet Jacksin Susilinnasta. Jacks oli yllättäen lähtenyt vastaanpanematta eikä ollut antanut sittemmin kuulua itsestään. Mutta hän kyllä palaisi, siitä Evangeline oli varma. Jacks ei ollut vielä valmis päästämään hänestä irti, vaikka hän halusi jo eroon Jacksista.

Evangeline otti kirjeen, jonka oli juuri kirjoittanut itselleen, käveli kuninkaallisen makuuhuoneen poikki ja asetti sen takareunukselle sinetöity puoli esillä, jotta näkisi varoituksen jos sille tulisi taas tarvetta.

I OSA

*Kirousten
kauheus*

Susilinnan kuninkaallisen kirjaston uumenissa on ovi, jota kukaan ei ole avannut vuosisatoihin. Sitä on yritetty polttaa, hakata kirveellä, sen lukkoa on tiirikoitu taika-avaimilla. Mutta itsepäiseen oveen ei ole tullut naarmuaakaan. Jotkut sanovat, että se pilkkaa yrittäjiä. Oven keskustaan on kaiverrettu kruunupäisen suden pää, ja moni väittää, että susi hymyilee häijysti aina, kun jokin yritys epäonnistuu, tai paljastaa terävät hampaansa, jos joku on edes vähällä saada avaamattoman oven auki.

Evangeline Fox oli kerran yrittänyt. Hän oli nykynt ja kiskonut ja väännellyt rautakahvaa, mutta ovi ei ollut hievahtanutkaan. Ei silloin. Ei viimeksi. Mutta hän toivoi, että tällä kertaa asiat olisivat toisin.

Evangeline oli hyvä toivomaan.

Hän oli myös aika hyvä avaamaan ovia. Yhden vapaaehtoisesti vuodatetun veripisaransa avulla hän sai auki lukon kuin lukon.

Ensin piti vain varmistaa, ettei muuan petollinen, omenoita rouskuttava kelmi, jonka nimeä hän ei suostunut lausumaan edes mielessään, piileskellyt jossain vakoilemassa ja vaanimassa.

Evangeline vilkaisi olkansa yli. Lyhdyn oranssi valo ajoi lähimmät varjot tiehensä, mutta Susilinnan kuninkaallisen kirjaston hyllyt hämöttivät pimeässä vain epämääräisinä hahmoina.

Hän liikahti hermostuneesti, ja lyhty lepatti. Evangeline ei ollut koskaan ennen pelännyt pimeää. Pimeä oli tähtiä, unia ja päivien välissä tapahtuvaa taikuutta varten. Ennen vanhempiansa kuolemaa hän oli tarkkaillut tähtikuvioita isän kanssa ja kuunnellut äidin kertomuksia kynttilänvalossa. Eikä hän ollut koskaan pelännyt.

Ei hän oikeastaan yön pimeyttä pelännyt nytkään. Pelon herätti lukkimaisen hento kihelmöinti lapaluiden välissä. Hän oli tuntenut sen heti lähdettyään kuninkaallisesta makuuhuoneesta avaamaan tätä ovea, jonka takaa hän toivoi löytävänsä lääkkeen puolisolleen Apollolle.

Tunne oli niin häivähtävä, että ensin se oli ollut helppo kuitata vainoharhaisuudeksi.

Ei häntä kukaan seurannut.

Ei selän takaa kuulunut askelia.

Kunnes...

Evangeline tähyisi kirjaston pimeyteen, ja sieltä häntä katsoi epäinhimillinen silmäpari. Hopeansiniset, säihkyvät silmät, kirkaat kuin murtuneet tähdet. Varmaankin ne loistivat vain häntä härnätäkseen. Mutta hän tiesi, että vaikka ne kuinka tuikkivat, vaikka ne valaisivat pimeyttä ja houkuttelivat laskemaan lyhdyn, niihin ei pitänyt luottaa. Ei niihin eikä henkilöön joka niillä katsoi.

Jacks. Evangeline yritti olla ajattelematta Jacksin nimeä, mutta se oli mahdotonta, kun Jacks nyt maleksi esiin hämärästä laiskana mutta itsevarmana ja yhtä komeana kuin aina. Hän liikkui kuin itse yönkin olisi kannattanut pelätä häntä.

Kihelmöinti levittäytyi lapaluiden välistä käsivarsiin, hyväili niitä levottomuutta herättävästi, kunnes osui viimeiseen särkyneen sydämen muotoiseen arpeen. Arpea alkoi kirveltää, sitten jomottaa, aivan kuin Jacks olisi upottanut siihen hampaansa uudelleen.

Evangeline puristi lyhtyään kuin miekkaa.

”Mene pois.” Oli kulunut vain kaksi päivää siitä, kun hän oli käskenyt vartijoita karkottamaan Jacksin, ja hän oli toivonut, että

Jacks olisi pysynyt poissa pidempään – mieluiten vaikka ikuisesti. ”Tiedän mitä teit, enkä halua nähdä sinua enää ikinä.”

Jacks pani kädet housuntaskuihin. Hänen savunharmaa paitansa oli työnnetty löyhästi vyötärönauhan alle, hihat oli sysätty ylös niin että hoikat käsivarret olivat paljaat, ja pari ylänapia puuttui. Nyt kun hänen sotkuinen tukkansa oli kultainen eikä enää viettelevän keskiyön sininen, hän näytti pikemminkin häikäilemättömältä tallipojalta kuin laskelmoivalta Kohtalolta. Mutta Evangeline tiesi, ettei saisi ikinä unohtaa, mikä Jacks oli. Jacks oli pakkomielteinen ja ahne, täysin vailla moraalia ja omaatuntoa.

Tarinoiden mukaan hänen suudelmansa vei hengen kaikilta paitsi hänen elämänsä rakkaudelta, jota etsiessään hän oli jättänyt jälkeensä ruumiiden vanan. Evangeline oli aikoinaan naiivisti kuvitellut, että Herttaprinssi ymmärsi sydänsuruja, koska oli rakkautta tavoitellessaan särkenyt oman sydämensä yhä uudelleen ja uudelleen. Mutta nyt oli selvää, että hän särki ainoastaan muiden sydämiä, koska ei osannut itse rakastaa.

Jacks puhui hiljaa. ”Ymmärrän, jos olet vihainen –”

”Ai jos”, Evangeline keskeytti. ”Sinä myrkytit puolisoni!”

Jacks kohautti huolettomasti olkapäitään. ”En tappanut häntä.”

”Siitä ei kyllä heru pisteitä.” Evangeline pinnisteli pitääkseen äänensä vakaana.

Tähän hetkeen asti hän oli huomaamattaan elätellyt haurasta toivoa, että Jacks olisi sittenkin syytön. Mutta Jacks ei edes yrittänyt kieltää tekoaan. Ei hän piitannut siitä, että Apollo lepäsi kuolemankaltaisessa tilassa, niin kuin ei ollut aikanaan piitannut siitäkään, että Evangeline oli muuttunut kivipatsaaksi.

”Lakkaisit jo arvioimasta minua ihmisten mittapuulla”, Jacks sanoi venytellen. ”Olen Kohtalo.”

”Juuri siksi en halua nähdä sinua. Sen jälkeen kun tapasin sinut, ensirakkauteni on muuttunut kivipatsaaksi ja minä myös, minut on etsintäkuulutettu ja lisäksi yritetty murhata vaikka kuinka monta kertaa, ja sinä olet myrkyttänyt puolisoni –”

”Sen sinä sanoit jo.”

Evangeline rypisti kulmiaan.

Jacks huokaisi ja nojautui kirjahyllyyn, aivan kuin Evangelinen tunteet olisivat olleet vähän niin kuin aivastus, nopeasti ohi, helposti väistettävissä astahtamalla pois tieltä. ”En aio pyydellä anteeksi, että olen mikä olen. Ja sinä taidat nyt kätevästi unohtaa, että ennen kuin tapasit minut olit surullinen orpo, jolla oli särkynyt sydän ja ilkeä sisarpuoli. Sen jälkeen kun minä puutuin peliin, sinusta on tullut Valendan sydänten sankaritar, olet päässyt naimisiin prinssin kanssa ja noussut prinsessaksi.”

”Kaikki tuo tapahtui ainoastaan siksi, että se edisti sinun kieroituneita tavoitteitasi.” Evangeline kihisi. Jacks oli auttanut häntä vain koska tarvitsi hänen apuaan Uljastokaaren avaamisessa. ”Lapset kohtelevat lelujaan paremmin kuin sinä olet kohdellut minua.”

Jacksin silmät kapenivat. ”Mikset sitten iskenyt minua tikarilla, Pikkukettu? Heitin sen sinulle silloin mausoleumissa ja olin niin lähellä, että olisit voinut käyttää sitä.” Hänen katseensa välkähti huvittuneesti, kun hän suuntasi sen Evangelinen kaulalle. Täsmälleen siihen kohtaan, jolla oli antanut huultensa viipyillä kolme yötä sitten.

Evangeline punastui, kun hänen mieleensä nousi kutsumatta muisto Jacksin hampaiden ja kielen kosketuksesta. Siinä missä Jacks oli ollut vampyyrimyrkyn vaikutuksen alainen, hän itse oli joutunut silkan houkkamaisuuden valtaan.

Tuona yönä hän oli jäänyt pitämään Jacksille seuraa, jottei Jacks joisi ihmisverta ja muuttuisi itsekkin vampyyriksi. Verta Jacks ei ollutkaan imenyt mutta hänen myötätuntoaan kyllä. Jacks oli kertonut tarinan työstä, prinsessa Donatellasta, joka oli saanut hänen sydämensä taas sykkimään. Donatellan olisi pitänyt olla hänen elämänsä rakkaus, mutta prinsessa ei ollutkaan myöntynyt hänelle vaan valinnut toisen ja iskenyt Jacksia veitsellä rintaan.

Tämä tarina oli saanut Evangelinen pitämään Jacksia taas sinä myötätuntoisena Herttaprinssinä, jolta hän oli alun perin hakenut

apua. Mutta Jacks oli säröinen ja sydämetön. Ja nyt olisi pakko lakata toivomasta, että hän muuttuisi paremmaksi.

”Silloin mausoleumissa tein virheen.” Evangeline karkotti punan poskiltaan ja katsoi suoraan Jacksin epäinhimillisiin silmiin. ”Mutta jos vielä saan tilaisuuden, puukotan sinua epäröimättä.”

Jacks hymyili vinosti, välkytellen hymykuoppiaan, joita ei olisi ansainnut. ”Tekisi melkein mieli panna tuo väite kokeeseen. Mutta et sinä pääse minusta eroon pelkästään haavoittamalla minua.” Jacks veti taskustaan vitivalkoisen omenan ja alkoi pallotella sillä. ”Jos tosiaan haluat karkottaa minut elämästäsi, auta minua etsimään Uljastokaaren puuttuvat kivet ja avaamaan kaari. Lupaam, ettet näe minua sen jälkeen enää koskaan.”

”Se olisi kyllä ihanaa, mutta en siltikään aio avata kaarta.”

”Entäs Apollon vuoksi?”

Prinssin ajatteleminen teki kipeää, ja Evangelinen raivo ylti entisestään. ”Et saa lausua hänen nimeään.”

Jacksin hymy vain leveni, aivan kuin hän olisi ilahtunut Evangelinen kiukusta, mikä tuntui oudolta. ”Jos suostut auttamaan, herättän hänet pysäytetystä tilasta.”

”Et voi vakavissasi kuvitella, että auttaisin.” Koko tämä sotku oli saanut alkunsa heidän ensimmäisestä sopimuksestaan. Uutta ei tulisi, he eivät tekisi enää yhteistyötä eivätkä mitään muutakaan. ”En tarvitse sinua Apollon pelastamiseen. Olen keksinyt toisen keinon.” Evangeline kohotti leukaansa kohti kirjaston sinetöityä ovea. Se oli yhä puoliksi varjossa, mutta hän oli näkevinään, että kruunupäinen susi hymyili kuin olisi tiennyt juuri hänen olevan se, joka viimein avaisi lukon.

Jacks vilkaisi ovea ja naurahti hiljaa ja pilkallisesti. ”Tuoltako luulet löytäväsi lääkkeen?”

”Tiedän että löydän.”

Taas Jacks nauroi, tällä kertaa synkemmin, ja haukkasi hilpeästi omenaansa. ”Kerro sitten, kun olet muuttanut mielesi.”

”En aio muuttaa –”

Lause katkesi, sillä Jacks oli jo tiessään. Kuului enää hänen pahaenteisen naurunsa kaiku.

Evangeline ei antanut sen ärsyttää itseään. Vanha kirjastonhoitaja oli sanonut, että tämän oven takana olivat kaikki Uljaista kertovat kadonneet kirjat ja tarinat. Vaikka Pohjolan ensimmäisen kuningassuvun jäsenet olivat olleet ihmisiä, heillä oli yleisen käsityksen mukaan ollut huomattavia voimia. Honora Uljas, Pohjolan ensimmäinen kuningatar, oli kuulemma ollut kaikkien aikojen paras parantaja. Ja Evangeline uskoi ihan hyvästä syystä, että oven taakse talletettujen tarinoiden joukossa olisi myös kertomuksia hänen parannustöistään, ehkä jopa pysäytettyyn tilaan vaivutettujen ihmisten herättämisestä.

Hän veti esiin tikarinsa, koristeellisen aseensa, jonka kahvan jalkavälikivistä puuttui jokunen. Itse asiassa se oli Jacksin – sama tikari, jonka Jacks oli heittänyt hänelle mausoleumin yönä. Jacks oli jättänyt sen sinne aamulla, eikä Evangeline oikeastaan edes tiennyt, miksi oli poiminut sen käteensä. Hän ei halunnut sitä – ei enää – muttei ollut ehtinyt hankkia sen tilalle uuttakaan, ja se oli terävin esine, jonka hän omisti.

Tikarinpisto pullautti esiin punaisen veripisaran. Hän painoi sen oveen ja kuiskasi: ”Pyydän että avaudut.”

Lukko naksautti heti. Kahva kääntyi vaivattomasti.

Ensimmäisen kerran vuosisatoihin ovi heilahti auki.

Ja Evangeline ymmärsi, miksi Jacks oli nauranut.

Kun Evangeline astui ovesta, lattia mureni hänen jalkojensa alla, kuin se olisi ollut kivien sijaan tehty kekseistä. Samaa vauhtia mureni hänen toivonsa.

Huoneessa olisi pitänyt olla hyllykaupalla kirjoja Uljaista, vastauksia kysymyksiin, parannuskeino prinssi Apollolle. Sen sijaan siellä oli vain dramaattinen marmorikaari, jonka ympärillä pyörteili sameaa, sihisevää ilmaa.

Evangeline räpytteli silmiään ikään kuin voisi sillä tavoin loihtia kaaren pois ja kallisarvoisia kirjoja tilalle. Ikävä kyllä hänen räpyttelyssään ei ollut taikuutta.

Periksi hän ei kuitenkaan antaisi.

Meridiaanin keisarikunnassa, mistä hän oli kotoisin, tämä kaari olisi ollut vain koristeellinen kivrakennelma, vaikkapa kaksoisoven kehys. Mutta nyt oltiin Mahtavassa Pohjolassa, missä kaarilla oli aivan toisenlaisia merkityksiä. Täällä ne olivat Uljaiden rakentamia maagisia portteja.

Tämän kaaren pylväinä oli kaksi komeaa, haarniskoitua kivienkeliä, kuin kaksi soturia, jotka olivat lukkiutuneet vastapuoliksi ikuiseen taisteluun. Toisen pää oli painuksissa ja siipi rikki, ja se näytti melkein surulliselta, kun taas toinen vaikutti vihaselta. Niiden miekat olivat paljaina ja ristikkäin kaaren keskellä tukkimassa tietä siltä, joka yrittäisi kulkea ali.

Evangeline ei ollut mikä tahansa yrittäjä. Kaari tuntui kielletyltä, ja juuri se seikka kehotti häntä kurkistamaan sen sisään.

Ehkä kaaren kautta pääsisi sinne, missä olivat hänen etsimänsä kirjat ja Apollon tarvitsema parannuskeino. Jos vanha kirjastonhoitaja oli puhunut totta sanoessaan, että tässä huoneessa olivat kaikki Uljaista kertovat tarinat, niin kenties enkelit suojelivat kirjoja tarinakiroukselta, jotta ne säilyisivät turmeltumattomina. Ehkä Evangeline voisi vain painaa veripisaransa toisen enkelin miekkaan, ja sitten ne molemmat astuisivat kohteliaasti syrjään ja laskisivat hänet kulkemaan ohi.

Hän meni lähemmäs värähtäen toivosta, viilsi tikarilla uuden haavan sormeensa ja kosketti sillä toisen enkelin miekkaa.

Se syttyi kuin kynttilä. Kivimiekkoihin leimahti kultaisten juovien verkosto, joka levittäytyi enkeleihin ja koko kaareen. Valo oli kirkas, loistava ja maaginen. Kaarta peittävä pöly kohosi ilmaan, säkenöi hänen ympärillään kuin kipinöivien tähtien pilvi ja sai hänet kauttaaltaan kihelmöimään. Äsken oli ollut kylmä, mutta nyt tuli lämmin. Hän oli tiennyt, että hänen oli määrä astua tähän huoneeseen, löytää kaari, avata –

Silloin hän muisti Apollon pikkuveljen Tiberiuksen lausuman varoituksen ja hänen keuhkonsa tyhjenivät ilmasta: *Olet syntynyt avaamaan kaaren. Taikaesineet haluavat aina tehdä sen, mitä var-ten ne on luotu.*

Tiberius uskoi, että Evangeline oli luotu avaamaan Uljasto-kaari.

Evangeline kompuroi taaksepäin Jacksin naurun muiston kai-kuessa hänen korvissaan. Tällä kertaa se ei kuulostanutkaan synkältä. Se kuulosti huvittuneelta, viihdytetyltä, *tyytyväiseltä*.

”Ei”, Evangeline kuiskasi.

Kivipylväiden kultajuovat hehkuivat edelleen. Hän seurasi niiden etenemistä, kunnes ne ylsivät kaaren yläosaan ja valaisivat kiemuraisin kirjaimin kaiverretut sanat, jotka olivat äsken olleet pimennossa.

LUMOAVAN ROMANTTINEN JATKO-OSA

OLIPA KERRAN SÄRKYNYT SYDÄN

-ROMAANILLE

"Ne, jotka ovat odottaneet kaiholla paluuta tähän maailmaan,
eivät joudu pettymään."

– SCHOOL LIBRARY JOURNAL

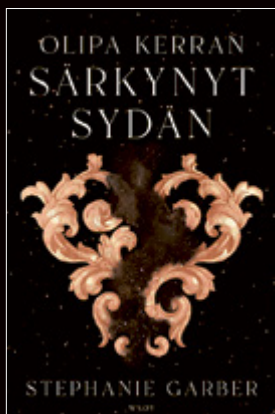
"Kiehtova, tummasävyinen ja säkenöivästi kirjoitettu – muovaa perinteisistä
satuelementeistä jännittävää, raikasta ja koukuttavaa luettavaa."

– JODIE PICOULT

"Mestarillisen kertoja Stephanie Garberin tarinoissa on kaikkea – rakastettavia
henkilöhahmoja, vihattavia pahiksia ja maailma, johon uppoutua."

– STACEY LEE

SARJAN EDELLISESTÄ OSASTA *OLIPA KERRAN SÄRKYNYT SYDÄN* SANOTTUA:

"Häikäisevä sekoitus mysteerejä, romantiikkaa ja
magiaa." – KAREN McMANUS

"Vuoden paras kirja on mielestäni
Stephanie Garberin *Olipa kerran särkynyt sydän*
(–) Tarina piti otteessaan koko ajan, lukemista
oli mahdotonta lopettaa!" – MAIJA IMPOLA, ANNA.FI

"Suosittelen tätä kirjaa totta kai Stephanie Garberin
aiemmille faneille, mutta ennen kaikkea myös niille,
joiden sydän sykkii sivuilta henkiin herääville fantasia-
maailmoille ja kiihkeän romanttisille tarinoille."

– JULIA HUTTUNEN, LUKUFILIIS.FI

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-48428-9